

s právním zastupováním žalovaného, vzniklého až do 7. listopadu 1929 (§ 1486 čís. 6 obč. zák.), dne 16. února 1933, když žaloba byla podána, již byla prošla či nikoliv, poněvadž žalobce hájí názor, že podle § 11 vyr. ř. byla přerušena. Žalobce však přezírá, že vyrovnací řízení vůbec nemá v zápětí přerušení promlčecí doby, nýbrž promlčení se jen stává podle § 11 vyr. ř. čís. 64/31 Sb. z. a n. přihláškou tak, že se do promlčecí lhůty nevčítá doba od přihlášky až do ukončení vyrovnacího řízení, pokud se týče až do uplynutí platební lhůty vyrovnáním stanovené. Zákon nerozeznává, z jakého důvodu pohledávka věřitelova nebyla přihlášena k vyrovnacímu řízení, a právem shledaly tedy nižší soudy nerozhodným tvrzení dovolatelovo, že žalovaný to zavinil, že žalobce o zahájení vyrovnacího řízení nic nevěděl a proto svou pohledávku k němu nepřihlásil. Promlčecí doba nebyla tudíž ani přerušena ani stavěna (rozh. čís. 14009 Sb. n. s.) a uplynula již před podáním žaloby.

Čís. 15079.

Vrácení daru nelze se domáhati na universálním dědici obdarované proto, že se dárci nedostalo očekávaného prospěchu, jestliže pohnutkou darování nebyl v ý l u č n ě právě tento předpoklad; není tu ani bezdůvodného obohacení, ježto šlo o platné plnění dárcovo.

(Rozh. ze dne 26. března 1936, Rv II 645/34.)

Žalobkyně přednesla, že odevzdávala své pěstounce svůj celý výdělek v železniční službě proto, že jí pěstounka slíbila, že jednou obdrží dům, patřící jí a jejímu manželovi. To se však nestalo, neboť universálním dědicem učinila svého manžela — žalovaného. Domáhá se proto žalobkyně na žalovaném vrácení poskytnutých peněz v obmezené částce 5000 Kč. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Odevzdala-li žalobkyně Anežce M. částky, o které jde, dobrovolně bez právního závazku, šlo zřejmě o bezúplatný úkon. Kdyby tedy strany příčinu tohoto plnění, t. j. budoucí nabytí domu nepoložily výslovně za výminku, platí tu podle poslední věty § 901 obč. zák. předpis § 572 obč. zák. Zrušení darování může se tedy pro omyl v pohnutce jen žádati, jestliže ten, kdo plnil, prokáže, že vůli svou zakládal jediné na mylné pohnutce (§ 572 obč. zák.). Tomu tak v souzené věci není, ježto žalobkyně jako schovanka Anežky M. se rozhodla i z jiných důvodů jmenované přispěti na výlohy společné domácnosti a odváděla jí mzdu hlavně proto, že jí M. ve válečné době poskytovala byt, stravu a šatstvo a ji podle potřeby též podporovala hotovostmi. Žalobkyně mohla by se tudíž s úspěchem domáhati vrácení peněz po žalovaném jako univer-

sálním dědici Anežky M. jen tehdy, kdyby si byla výslovně vymínila, že dům obdrží proto, že M. přenechává své služební platy. To však ne-
tvrdila ani žalobkyně, neboť uvedla jen, že za to měla, že jednou po
smrti M. všechno dostane, že jí to pěstounka i přislíbila, že jednou po
smrti manželů M. obdrží jejich pozůstalost a že kdyby se pěstounka
nebyla tak vyjádřila, by si byla bývala našla službu a jí nebyla ode-
vzdala svůj výdělek. V této výpovědi tedy nepotvrzuje, že její plnění
bylo podmíněno předáním domu, že bylo učiněno závislým na budoucím
nabytí domu. Šlo-li však o platné plnění žalobkyně, třebaš o bezplatné
úkony, nelze tu mluvit o žádném bezdůvodném obohacení žalovaného
a nemá místa kondikce.

Čís. 15080.

Advokát sa nemá spokojiť s prostou informáciou klienta, že mu patrí jazykové právo menšiny, ale je povinný vyžiadať si podrobnú informáciu o skutočnostiach, na ktoré klient toto svoje právo zakladá, a skúmať, či sú dané podmienky menšinového práva; keď i potom nie je celkom jasné, že klientovi menšinové právo patrí, má ho upozorniť, že podanie v menšinovom jazyku bude súdom prípadne odmietnuté; jestli tak advokát neurobil, nemá právo požadovať od svojho klienta ani nahradenie hotových výdavkov spojených s podaním spisu., ktorý súd pre nedostatok menšinového práva odmietol.

(Rozh. z 26. marca 1936, Rv IV 756/34.)

Proti II. žalovanej účastinnej spoločnosti bol povolený veľký počet exekúcií. Vedúci filialky spoločnosti I. žalovanej Ing. K. vyhľadal na to žalobníka, advokáta, a poveril ho, aby proti exekučným usneseniam podal rekurzy. Podľa zápisnice, spísanej dňa 25. novembra 1929, informoval Ing. K. žalobníka tak, že II. žalovaná účastinná spoločnosť má jazykové právo maďarskej menšiny, že agenda sa u nej vedie čiastočne maďarsky a poveril žalobníka, aby aj rekurzy podal v maďarskom jazyku. Pre krátkosť času, ktorý zbýval do uplynutia rekurznej lehoty, dal žalobník so súhlasom II. žalovanej účastinnej spoločnosti rekurzy zhotoviť tlačou a mal s ich podaním aj iné výdavky. Okresný súd v B. tieto rekurzy, podané v maďarskom jazyku, odmietol z dôvodu, že II. žalovaná účastinná spoločnosť nemá jazykové právo maďarskej menšiny a krajský súd v R. jeho usnesenie potvrdil. Žalobník domáha sa žalobou na I. žalovanom Ing. K. a II. žalovanej účastinnej spoločnosti ako poverovateľoch zaplatenia 5426 Kč 60 h, v tom najmä hotových výdavkov spojených s podaním dotýčajúcich rekurzov. (Ostatné položky žalobnej sumy a ich skutkový základ v tejto súvislosti neprichádzajú v úvahu.) II. žalovaná spoločnosť bránila sa proti žalobe medzi iným tým, že podanie rekurzov v maďarskom jazyku bolo s hľadiska jej záujmu nepotrebné a neúčelné.